

“Nosce te ipsum”

Am crescut cu picioarele în mare,
din spumă mama îmi făcea lapte,
mă învelea cu alge să nu uit
liniștea verdelui profund,
pernă-mi erau meduzele și visele...
noaptea mi le purta în calești din scoici
trase de căluți de apă printre corali;
peștii șușoteau pe la colțuri că tata ar fi fost Neptun,
niciodată nu priveam în gura lor,
cochetam cu starea aceasta inefabilă de metiș
fiind convinsă că prin vene-mi curge Dunărea
și din piept îmi cresc Carpații,
iar idelurile-mi erau mai înalte ca Făgărașii,
nu m-am întrebat cine sunt până nu te-am văzut
îmblânzind întunericul în care înotam,
explodau împrejurul meu zeci de culori
și-am început să gânguresc mirarea primele cuvinte:
"Nosce ...nosce...te ipsum! Nosce te ipsum!"
când m-am aruncat în suflet tău ca într-o oază de ozon,
mi-am închipuit că așa îl pot prinde pe Dumnezeu de picior
și-un hohot de fericire a cutremurat
tot albastrul în care începusem să înfloresc-
nufăr de lumină...cântam cu degetele prin apă : “Quis ego sum”?
pe când sinele mă îngâna ecou : “Nos qui sumus”?

Cu timpul m-ai învățat să pășesc prin mine
lepădându-mă pe rând de tenebrele necunoașterii
cum păcătosul își aruncă în apa Iordanului păcatul,
în sfârșit zăresc Țara Făgăduinței
și-mi pot odihni întrebările pe sânul pământului,
privindu-mă într-un ciob de lună
cum duc în tolbă istoria și...
miros a patrie

Troiță cuvântului

Visul acesta halucinant care
se contorsionează pe coama fiecărui val
ne izbește cu puterea unei furtuni când îi spunem viață,
zadarnic ne ancorăm sufletele de învățăturile trecutului
singurul instinct care tresare în plămâni
este curatul din poezie,
s-a intoxicat cerul cu declarații fără acoperire,
pământul zemuiește de convenții,
am ajuns păpuși de nisip uitate într-o clepsidră
spre a face spectacol deșertăciunii,
pierdem esența dizolvând în eter
iubirea din crengile arborelui genealogic
prăpădim lumina,
ca mai apoi să conjurăm vindecarea
târându-ne pe mâini și coate în jurul bisericilor
zidite pentru propriile greșeli.

Dumnezeu râde amar în barba prea albă să o putem atinge
și iar ne construiește troiță pentru deznădejde,
răbdător ne lasă să-i învățăm liniștea cuvântului.

Icar cu aripi de hârtie

Turnul de fosfor în care gândurile-mi stau închise,
se cutremură când îngerii
aduc în palme stele nopții unde mă îngropam
învățată cu ritualul pământului.

Gratii de ceară se deschid cu chei de lumină
și sufletul îmi evadează,
fără să mai fie persecutat de biciul întunericului,
plutește la fel de curat ca visul păsării albe...

Pot să mă ridic deasupra neliniștilor,
peste ocnul tumultuos al frivolităților vieții,
ating țărnul cu nisip de aur
în care-mi adun toți caii nevinovăției,
transformându-se în inorogi
îmi arată drumul spre pădurea de cleștar...

Tac.

Respir.

Trăiesc.

....și în cele din urmă,

nu mă mai mir de ce pot să zbor
cu aripi de hârtie
când iubesc
scriu

Flutur cu inima lipită de fereastră

Nu ne-am mai întâlnit demult pe
podul făcut de curcubeu între inimile noastre
aflate ca piramidele din Giza,
neliniștea mi-a iernat sufletul
altădată desculț alergând prin numele tău,
demult nu am mai cântat unei roze
până când polenul cernea pământul
stârnind furnici prin buze,
de câte ori le întredeschid mă înțepă timpul,
trădător Edenului în care înmugurea lumina
la adăpost de versuri.

Nu ne-am mai aflat demult între file de poveste
să inventăm finaluri neprevăzute
așteptate cu sufletul la gură de duhovnici,
azi alți copii fac baloane de săpun în care
își pun dorințe și răsând colorat le aruncă spre cer;
conștienți că visele se pot sparge
și zborul este o iluzie cu aripi de fum,
oamenii merg târâș pe străzile reci iar eu...
mă agăț de acest șir indian
să nu mă poată smulge dorul din rădăcini.

Soarele pare un punct
incapabil să-mi dezghețe obrații crispați de tăcere,
degeaba mă întind pe spate-n nisip
nu am cer să mai număr stele,
mă lovesc de-un zid și o tristețe
cât o genune se despică spre a mă înghiți neiertătoare,
de parcă aș fi goală pe dinăuntru
răspunde ecoul din mine când strig:
mi-e foame și-mi e frig !

Dacă auzi cumva pe cineva care știe cum să aducă
primăvara în aripi, spune-i că un flutur
cu inima lipită de fereastră visează...